

I. Panteră

Spitalul se trezea în zori zguduit de vestea că peste noapte sosise „un caz” grozav. Unul care orbise, așa, din senin, la un chef, din pricina băuturii otrăvite.

Infirmiere ciufulite păraseau mai devreme cabinetele clădite din cearșafuri la capetele saloanelor și purtau zvonuri târșâindu-și târlicii somnoroși pe mozaicul obosit dintre paturi. Bolnavii înfוליți în pături se întorceau pe o rână unul spre altul: dacă e așa, la ce să mai trăiești? Nici măcar să bei nu mai poți. Cărciumarii te otrăvesc pe banii tăi buni...

Și scuipând cu ciudă așteptau toți amănunte.

Totuși, întâmplarea avea și o întorsătură mulțumitoare. Panteră, cazul cel mai interesant de până atunci, regele bolnavilor și fala spitalului întreg, care monopoliza de ani toate îngrijirile și tot răsfățul, protejatul doctorilor și al surorilor, Panteră era dintr-odată, peste noapte, detronat. Altul îi lua locul, cu o boală nouă și mult mai rară, orbenia din rachiu. Asta îi răcorea și îi răzbuna pe toți.

Panteră ajunsese nesuferit. Îngâmfat și trufit, el își făcea o glorie din boala lui și disprețuia pe toți ceilalți camarazi, ca pe niște inferiori cu care nu sta de vorbă. „Cazul” lui era o culme și el se socotea celebru...

Și pe bună dreptate: cu pielea trupului pestrițată peste tot de pete mari și mici, cafenii-negricioase ori galbene, el era o minune.

Începând de la frunte și obraji, apoi pe piept, gât și spate, trecând pe pânțele, șale și buci, peste pulpe până jos la glezne, omul era numai o bălțătură sălbatecă, ceea ce, când rămânea gol, îi da înfățișarea fiarei de la care luase și purta cu mândrie numele.

De hatârul boalei acesteia el avea oricând intrare slobodă în clinici și porțile spitalului i se deschideau largi de cum se ivea.

Sosea slab și uscat ca o mortăciune, un fel de mumie târcată abia târându-și pielea bălțată întinsă pe oase ca pe niște bețe, și intra numaidecât în tratament. Sta până ce se împiciorogea. Apoi pleca, urmărit de interesul medicilor care-l poșteau să se întoarcă. Nu-i făceau mare lucru. Îi altoiau în carne niște ghinduri scoase de la vite. Dar sâmburii aștia tainici, ajutați și de alte leacuri, adaoase cu mâncare bună, îl înviorau pentru câteva luni. Adică îl împu-terniceau să colinde vara bâlciurile, unde, în pielea goală, legat la gât cu lanț la intrarea comediilor, făcea pe omul-panteră rânjind dinții la țăranii holbați și la femeile spăimântate care își scui-pau în sân.

Iarna se întorcea iarăși fleșcăit la baza lui, spitalul: se istovise puterea altoiului. Doctorii îi dădeau din nou damf și îl țineau toată iarna să se fălească cu el. Îl cărau cu automobilul pe la ședințele lor medicale, îl arătau doctorilor streini, îi publicau povestea cu poza lui prin gazete, din care unele treceau hotarul.

El, hrănit, dezmiardat, huzurea singur într-o rezervă, ca un pașă, se-ntrema și se-ngrășa și din

nou nu-i mai ajungea nimeni cu prăjina la nas. Nu mai sfârșea cu mofturile. Tot timpul o ținea în bâzdăcuri și toane. Nazuri la mâncare, reclamații că nu e bine îngrijit de infirmiere, obrăznicii și scandaluri cu ceilalți bolnavi, sclifoseli și gudureli ca să capete bacșișuri... Și nimeni n-avea ce-i face. Era poruncă să nu se atingă cineva de el. Care-și punea mintea cu faimosul Panteră era pierdut. Zbura numaidecât afară, oricine ar fi fost. Panteră era tabu.

Dar acum i se înfundase. Se sfârșea cu el. Infirmiera de noapte destăinuise că medicul de gardă și pe urmă toți doctorii, uimiți, spusese că orbul este „cel mai interesant caz” întâlnit până atunci. Mult mai interesant ca Panteră, care se răsuflase, orbul trebuia oprit cu orice chip, studiat îndelung și pe toate fețele, prilej de observații, memorii prin reviste și grozav subiect de teză pentru doctorat.

Presupunerile se împliniră aidoma. Zilele și săptămânile următoare, lumea nu s-a ocupat decât de noul sosit, instalat singur în rezerva lui Panteră, mutat în salon cu ceilalți bolnavi la un loc, părăsit și uitat ca un ciuruc. Doctori, profesori, interni, externi, surori, autorități, prefect de poliție, procuror, judecători, gazetari, fotografi se perindau din ceas în ceas numai la patul orbului. Toți îl cercetau, îl întrebau, luau note, scriau. Infirmiera care îngrijise de Panteră trecea acum pe lângă omul-fiară fără să se sinchisească. Ba încă îl lovea dinadins cu cotul.

După ce s-a stins vâlva și s-a astâmpărat curiozitatea științifică, s-au pornit bolnavii din celelalte săli și pavilioane în pelerinaj la colegul lor orb. Opriți până atunci să nu-l tulbure, se strecurau, pe rând,

când nu era supraveghere, și-l priveau doar din ușă. Un voinic năstrușnic, lungit cu fața în sus, dormea sau se prefăcea. Nu-l încăpuse nici patul, nici rufăria spitalului. Nu intra în măsura oficială. Izmenele îi veneau doar până la genunchi. De acolo în jos picioarele îi z bucneau goale printre vergelele patului povârnit, cu tălpile amenințând spre tavan. Peste pieptul adetic cămașa plesnită se umfla zadarnic să i-l acopere. Iar brațele căzute în lături își atârnavă buturii cărnosi ieșiți din mânecile scurte până la coate și se rezemau cu palmele în pardoseala rece.

Chipul îi era învelit cu o basma, coborâtă peste ochii bandajați. Dar dedesubt se deslușea masivul gogonat al capului, pe grumazul puternic, numai coarde și mușchi.

Fusese până atunci într-o necurmată frământare. Dărmase sub el trei paturi obișnuite. Nu-l potoliseră decât cu doctorii amoroșitoare. Când se trezea, își smulgea legăturile de pe pleoape, cerea rachi, se smucea să plece, răcnea să vie Stavarache cârciumarul. Apoi, spăimântat de întunericul nebiruit, bâjbâia neștiind încotro să apuce, se împiedeca și cădea jos spumegând. Îl lăsa acolo până adormea. Atunci patru infirmieri îl urcau la loc în pat. Bolnavii îl priveau cu frică. Femeile de serviciu, dimpotrivă, nu mai puteau după el. Își făceau neconținut prilej să intre, ba cu treabă, ba de milă, și întârziuau privindu-l. Îl găseau frumos, cu chipul bărbătesc tăiat prelung, cu nasul drept, puternic și bărbia cărnoasă, ușor adusă. Sub sprincenele bogate, ochii nu erau astupați, căutau mari și tragici lumina.

Nu se știa ce fel de om fusese mai înainte, dar acum era o sălbăticiune. Nu suferea pe nimeni lângă

el. Refuza orice alinare și ajutor. Medicii, surorile se căzneau zadarnic să-l îmblânzească. Se spăimânta numai de bezna în care intrase. Se liniștea puțin când îi făgăduiau să-i dea înapoi vederile. Atunci căska ochii, îi strângea, îi freca nebunește cu pumnii și se zgâia apoi cât putea, doar o zări. Și aștepta. Așa se mai puteau apropia de el. Dar repede, deznădăduit, iar îl apucau năvârliile, izbea medicamentele, alunga medicii, pleca orbiș, se pocnea de pereți și se prăvălea, furios pe întunericul cu care nu se putea deprinde.

Panteră asculta tot mai bosumflat despre isprăvile rivalului și nu spunea nimic. Dar toată tăcerea și supărarea lui erau un protest împotriva noului bolnav și a celor ce-i uneltiseră răsturnarea. Aștepta să-i iasă dreptatea, ca untdelemnul, deasupra. Înjura numai printre dinți și nu catadicsea să meargă cu ceilalți să caște gura la orb și să-i audă sudalmele.

Dar curiozitatea l-a biruit și până la urmă s-a înduplecat. Însă singur și pe furiș. Era după-amiază, când spitalul se odihnește... A intrat... Orbul l-a simțit de la ușă și și-a încordat auzul, ridicând ușor capul. Lui Panteră i s-a tăiat răsuflarea. Văzuse destui orbi, trăia doar printre cerșetori. Dar adâncimea durerii, arzimea nedumeririi, spăimântătorul tragic din chipul încordat, toată înfățișarea lui, voinicia-i atât de nedrept ciuntită l-au cutremurat. Și îndată un alt gând, ca un fulger, a luat locul uimirii: asta va fi cel mai grozav milog din câți străbat bâlciurile și împodobesc cu durerile lor pridvoarele bisericilor. Se pricepea el! O mină de aur. Trebuie pus numaidecât mâna pe el; gândul, repede închegat în plan, îl învioră

mai mult decât orice altoi de ghinduri. De nu i-ar lua alții înainte. Dar avea să vegheze.

Făcu un pas. Orbul, proptit acum într-un cot, răcni atât de aspru:

— Ce vrei? și se încruntă atât de cumplit că Panteră încremeni.

Cu zănatecul ăsta se cerea plan subțire. Și se trase nesimțit înapoi.

A doua zi, se furișă iar, nevăzut de nimeni. Orbul îl întâmpină tot mânios.

— Ce vrei?

— Să te ajut, răspunse mios răcatul, numai zâmbet, ca și când nebunul l-ar fi putut vedea.

— Dar cine ești tu?

— Un prieten, se miorlăi și mai dulce slăbănogul.

— Eu n-am prieteni, i-o întoarse orbul. Fugi de-aici.

Și ridică amenințător brațul. Dar Panteră nu se clinti.

— Ți-am adus leacul, strigă el cu semeție.

— Ce leac? se răsti bolnavul.

— Leacul tuturor boalelor, vesti Panteră și păși sigur.

Orbul se înmuiase.

— Leac? Ca să văz?

— Nu mai întreba. Întinde mâna, miroase și gustă, îl îndemnă Panteră, dar tot de departe.

Orbul se ridicase și sta neliniștit.

— Dă-l încoa. Și întinse palma.

Panteră îi puse acolo un clondir, pe care degetele bolnavului se încleștară instinctiv.

— Ce-i aici?

— Vezi și tu, râse Panteră cu viclenie. Adică miroase, se îndreptă tot el, că nu mai vezi.

Dar pătimașul nu mai ocoli sticla pe la nas. O duse drept la gură și trase fără să se oprească, dintr-odată, pe nerăsuflăte, mai bine de un sfert.

— Ho, stai, strigă Panteră.

Și îndrăzni să-l apuce de braț. Dar uriașul, sculat în capul oaselor, se smuci și cu o mișcare de nimic îl zvârli pe slăbănog cât colo.

— Dacă-i pe așa, nu mai viu și nu-ți mai aduc nimic, amenință el furios.

Orbul, ascultător, se opri, desprins sticla din gâtlee:

— Ba să-mi mai aduci – și răsuflă adânc. Mă, urmă el, ăsta-i basamac, nu glumă. De unde dracu' îl ai?

— L-am făcut eu anume pentru tine, cu spirt curat de aici din spital.

— Acuma mă simt și eu om, făcu ușurat orbul.

— Așa e că arde? se laudă slăbănogul. Are pe puțin patruzeci de grade. Îl vrei mai dulce?

— Nu, mai tare.

O seninătate, o liniște neașteptată se întinse pe chipul până atunci crispat al orbului. Destinderea îi cuprinse repede tot trupul, ca să treacă apoi în suflet. Sta acum molcomit, îmbunat, gata de vorbă și prieteșug.

— Lasă-mă să mai beau, se rugă el.

— Nu se poate, îl certă Panteră. Te îmbeți și mă prinde supraveghetoarea. Ce te faci dacă mă dă afară?

— Păi, a mai rămas în sticlă, și orbul clătina cu jind clondirul.

— Bei la noapte.

— Bine, se-nvoi. Dar îmi mai aduci?

— În fiecare zi. Sunt doar prietenul tău.

— De unde mă cunoști?

— De la Brăila. Suntem amândoi din același județ. Am lucrat împreună. Și Panteră scorni câteva minciuni.

— Bine, frate. Și bolnavul se bucură ca un copil. Da' tutun îmi aduci?

— Ți-aduc și tutun. Numa' să nu fumezi decât tot noaptea, când bei rachiu. Până dimineața mirosul se risipește.

— Vii și tu să-mi ții de urât? se rugă orbul.

— Viu, fâgădui fiara. Mi-aduc pătura și mă-ntinz jos lângă tine.

— Rău e-n spital, începu bolnavul să se jeluiască. Nu-mi fac nimic. Mă țin degeaba. Numa' îmi zgâiesc ochii și se uită în ei. Aș fugi, să pot.

— Lasă că te scot eu. Și lui Panteră îi sări inima de bucurie.

— Da' unde să mă aciuiiez, întrebă deznădăduit uriașul, că n-am pe nimeni?

— N-avea nicio grijă. Te iau eu la mine, spuse cu ifos tărcatul.

— Păi, ai tu unde și cu ce să mă ții?

— Berechet. Numa' să mă ascuți.

— Te ascult. Da' să mă duci la Dervent!

— Te duc. Ce-i ăla Dervent?

— Un schit. Lasă că-ți spui pe urmă, când om fugi...

Și orbul, înduplecat, supus ca un miel, se dete întreg în mâinile ispititorului, care ca dintr-un caier încâlcit toarse toată povestea omului.

Orbul își mărturisi numele, Zahei, ceea ce nu vru-sese să spuie la nimeni. Panteră, grijuliu, îl cercetă mai întâi dacă are rude, care să-l scoată din spital și să-l ție la ele. Se liniști. Zahei n-avea neamuri, n-avea amantă, n-avea pe nimeni. Și câteva nopți în șir orbul se spovedi cu o limbuție care îl uimea pe noul prieten.

Fecior de pescar, rămăsese de mic fără părinți și crescuse muncind prin cherhanalele bălților Dunării.

— Mă, peștele te hrănește și te crește mare mai abitir decât orice alte bucate, lăuda el cu jind viața-i de odinioară, trecută între ape și ostroave. Mă vezi? Eu nu mâncam decât somn și morun. Nu de ăia micii, prinși în năvoade. Mi-i alegeam eu singur și mă lup-tam cu ei în cârlige. Îi loveam la mir cu drugul și-i tră-geam la mal cu cangea. Tii! Ce dor mi-e de-o ciorbă de pește cu ardei. Da' ăștia n-au p-aici.

— Lasă că mănânci la mine, se lăuda Panteră.

— Cu mămăligă pripită?

— Să-ți lingi deștele, îl ațâța prietenul.

— Mă, da' să nu fie scuipici, se-ngrijora Zahei.

— Da' de unde. Bucăți ca pe picior. Și Panteră își mângâie oasele lui sfrijite.

— Știi tu, urmă orbul prins de nostalgie, că une-ori, când spintecam câte un somn căzut din proaspăt, găseam o mână, un picior?...

— De om? se mira slăbănogul.

— De om, da' de ce altceva? Odată, la ghecet, am dat, în burta unuia mare cât un vițel, peste un copil întreg.

— Viu? se minuna Panteră.

— Aș, viu! începuse să putrezească acolo în bărdanul lighioanei. Îl răpise de la scăldat. Căăștia înghit tot, încheia cu mândrie orbul.

Panteră căska gura la el și-l îndemna neconținut să povestească în fumul ardeiat de tutun și mirosul îmbătător de basamac.

— Și de ce ai părăsit bălțile și te-ai făcut salahor? îl iscodi Panteră.

Zahei istorisi îndelung cum, după ce smintise în bătaie la o refenea un sat întreg, trebuise să fugă la Brăila. Se țineau haită toți după el, zi-noapte, pândindu-l să-l împuște. Altfel nu-l puteau birui.

— De câți ani ești? îl întrebă prietenul, privindu-i cu pizmă statura uriașă.

— Nu știu, nu i-am numărat, răspunse senin Zahei.

— Când ai făcut armata? Că-ți aflu eu socoteala.

— Păi, eu n-am tras sorții. Am fugit de recrutări și m-am tot ascuns prin ostroave. Mă cercetau uneori jandarmii. Le făceam cinste și mă lăsau în pace. Da' tu de câți ani crezi că sunt? întrebă el copilărește pe tovarăș.

— Asta îl prubului din ochi.

— N-ai mai mult ca douăzeci și cinci. Poate și mai puțin.

— Știi eu? încuviință orbul pe gânduri. Eu nu mi-am ținut nicio socoteală de viața mea.

Când a ajuns cu povestea la orbire, zănatecul a avut din nou o izbucnire de furie cu zguduiri și înclăștări ca de ducă-se pe pustii și-l înhăță pe Panteră care crezu că i-a sosit sfârșitul.